

Arrest

nr. 88 695 van 28 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2012, en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers van de verwerende partijen.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 30 juni 2010 dient verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Deze wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen bij beslissing van 9 mei 2012, ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig van Mandi Bahauddin, gelegen in de provincie Punjab. In 2002 begon u een relatie met S. C., een meisje dat tot een rijke kaste behoort en die u op school had leren kennen. U hield uw relatie verborgen gedurende uw schoolperiode en na uw studies, die u beëindigde in 2003, ontmoetten jullie elkaar in het huis van een vriendin van S. of in het park. Vermoedelijk ergens in 2007 ontdekte de familie van S. jullie relatie. Haar broer en zijn vrienden vielen u hierna lastig en intimideerden u opdat u de relatie zou stopzetten. U werd herhaaldelijk geslagen en uw auto en motorfiets werden beschadigd. Ook in het restaurant van uw familie werden beschadigingen aangericht door de broer van uw vriendin en zijn vrienden. De familie van uw vriendin zou ook politiemannen hebben ingehuurd die u verscheidene malen lastig vielen, maar dat gebeurde alleen als ze in burger gekleed waren. U liet zich echter niet afschrikken en verzocht uw ouders toestemming voor uw relatie te vragen aan de familie van S.. De familie van uw vriendin ging niet akkoord met uw verlovings. Ze vond u geen geschikte huwelijkskandidaat omdat ze hun dochter enkel aan iemand binnen de kaste wilden uithuwelijken. U wilde het meisje echter niet opgeven en bleef met haar in contact. Eind 2008 werd u zwaar in elkaar geslagen en verwond aan uw been door haar broer en diens vrienden. U ging naar het ziekenhuis voor verzorging en u houdt littekens over van deze aanval. U besprak dit voorval met uw vader, die u adviseerde uw relatie stop te zetten. U luisterde niet en begon een plan uit te werken om met S. te vluchten naar een andere stad. In 2009 werd u ook herhaaldelijk lastig gevallen door de politiemannen in burger die bedreigingen tegenover u uitten. Vermoedelijk ergens eind 2009 voerde u uw vluchtplan uit en vertrok u met uw vriendin naar Islamabad waar u bij uw vriend, M. S. onderdak vond. Deze vriend wou u eerst maar enkele dagen huisvesten, maar veranderde nadien van mening. Na een aantal dagen op verschillende plaatsen te hebben verbleven, keerde u met uw vriendin bij hem terug naar Islamabad. Intussen viel de familie van S. uw ouders lastig en vertelden ze hen u te willen doden waar u zich ook bevond. De familie van S. slaagde erin uw adres in Islamabad te achterhalen door een gesystematiseerde telefoon tap van de in- en uitgaande telefoons van uw ouders en kwam naar u toe. Uw vriendin en uzelf werden beledigd en geslagen. Er volgden onderhandelingen tussen beide families over de toekomst van uw relatie. Er werd besloten dat uw vriendin werd meegenomen naar haar familie en dat u naar uw familie zou terugkeren. Verder werd overeengekomen dat een huwelijk zou worden afgesloten opdat niemand iets zou hebben aan te merken op de eer van uw families. Na het vertrek van S. kreeg uw vader echter een telefoon met de melding dat uw vriendin was gedood. Tijdens dit gesprek werd aan uw vader de raad gegeven u te redden als hij dat nog kon. Omdat u zich niet langer veilig voelde bij S., bent u ondergedoken bij een vriend van hem, die ook in Islamabad woonde. De familie van S. bleef naar u op zoek en viel nadien nog uw vriend S. lastig. Uw ouders vreesden dat de familie van S. u zou blijven viseren en besloten dat het beter was dat u het land zou verlaten. Uzelf wou eigenlijk naar Karachi gaan waar uw zus had voorgesteld om u te helpen. Uw ouders vonden dit geen optie omdat ze dachten dat u nergens veilig was en uw vader regelde uw vertrek uit Pakistan vanuit Lahore van waaruit een smokkelaar u verder begeleidde naar Dubai. U reisde met een vals paspoort tot in Dubai, waar u enkele dagen verbleef. Vervolgens reisde u verder, met een ander vals paspoort, naar Parijs, nog steeds vergezeld van dezelfde smokkelaar. In Parijs werd u opgewacht door een persoon die u en de smokkelaar naar België bracht. U diende op 30 juni 2010 een asielaanvraag in. In 2011 vernam u dat uw familie alle bezittingen in Mandi Bahauddin had verkocht omdat ze nog steeds werd lastig gevallen door de familie van S.. Uw ouders en broer verblijven sindsdien zonder problemen in Rawalpindi. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw identiteitskaart neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Pakistan naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Pakistan en van uw asielaanvraag in zeer ernstige mate ondermijnen. Uw opeenvolgende verklaringen over uw traject en vooral diegene met betrekking tot uw vlucht van Dubai naar Parijs zijn niet geloofwaardig. In het licht van de systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en op internationale vluchten, in het kader van een algemene politiek van versterkte grenscontroles en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie, zijn uw beweringen dat u bij uw aankomst in Parijs niet werd gecheckt niet waarachtig. Bovendien, indien u met een vals paspoort naar Europa bent gereisd mag er tevens van u een uitgebreide inhoudelijke kennis van dit paspoort worden verwacht. Dit is niet het geval: u weet niet met welk paspoort u hebt gereisd, welk visum er in

dat paspoort stond of op welke naam dit paspoort stond (zie gehoorverslag Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) p.7 en 8). Uw verklaringen met betrekking tot de houding van de smokkelaar die u vergezelde op uw reis zijn evenmin aannemelijk. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal (zie gehoorverslag CGVS p.6 en 7) beweert u dat de smokkelaar u niets liet zien en de reisdocumenten pas op de luchthaven op het moment van vertrek aan u gaf en ze opnieuw overnam bij het verlaten van de luchthaven van aankomst, terwijl er in dergelijke omstandigheden toch mag verwacht worden dat u met de smokkelaar gedetailleerde afspraken maakt over de reis en uw handelen bij de grenscontroles. Verder dient te worden opgemerkt dat u moeite hebt om de data van vertrek en aankomst van uw reis duidelijk te situeren (zie gehoorverslag CGVS p. 6: 24 of 25 mei 2010 voor uw vertrek en 28 of 29 mei 2010 voor aankomst), en dat de opgegeven data ook een maand afwijken van de data vermeld in de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken (vertrek begin juni 2010 en aankomst 29 juni 2010). U beweert ook uw asielaanvraag op 29 mei 2010 te hebben ingediend terwijl dat eigenlijk op 30 juni 2010 is gebeurd (zie gehoorverslag CGVS p.8). Tot slot moet ook worden vastgesteld dat u geen enkel stuk kan neerleggen ter staving van deze reisweg (vliegtuigtickets, instapkaart, bagagestickers). Het is dus onmogelijk om uw echte reisweg te bepalen alsook de data waarop u hebt gereisd.

Uw verklaringen illegaal te hebben gereisd kunnen dan ook niet overtuigen en doen het vermoeden rijzen dat u met uw eigen paspoort hebt gereisd. U beweert een eigen paspoort te bezitten dat zich in Pakistan bij uw familie bevindt. Op de vraag of u dit document niet hebt laten overbrengen naar België, beweert u dit document hier niet nodig te hebben. U verklaart verder dat indien dat wel het geval mocht zijn, u zich tot de Pakistaanse ambassade zou kunnen richten met uw identiteitskaart en zo een nieuw paspoort zou kunnen aanvragen (zie gehoorverslag CGVS p.5).

Wat er ook van zij, deze verklaringen duiden erop dat u geen vrees koestert tegenover de autoriteiten van uw land. Uw verklaringen over de documenten die u voorstelt te kunnen laten overbrengen ter staving van uw asielrelaas bevestigen dit verder (zie gehoorverslag CGVS p.4 en 5). U verklaart eerst documenten te hebben die uw problemen met de politie aantonen, maar u stelt tevens dat u een "character certificate" zou kunnen laten aanvragen door uw familie als bewijs dat u nooit enig probleem met de autoriteiten van uw land had. Uw verklaringen zijn in dit verband niet coherent. Indien u problemen hebt met de politie of het gerecht in uw land van herkomst, is het niet aannemelijk een dergelijk certificaat, een vergelijkbaar document van "een bewijs van goed gedrag en zeden" in België, voor te leggen. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u geen problemen had met de politie als dusdanig, maar alleen met bepaalde politiemannen en enkel als die in burger gekleed waren. U beweert ook dat deze politieagenten u met rust lieten als ze in uniform waren. Dergelijke verklaringen houden geen steek en ondermijnen totaal uw geuite vrees voor een eventuele vervolging door de Pakistaanse autoriteiten.

Verder vreest u dat de familie van S. u zal vermoorden. Wat deze vrees betreft kunnen vooreerst enkele bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen over uw relatie met S. C.. Zo is het opmerkelijk dat u geen enkel bewijs hebt van uw relatie met dit meisje (foto, brief, enz.). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal kon u maar heel weinig concrete informatie betreffende uw vriendin geven. De vraag om haar te beschrijven en aan te geven wat u zo in haar aantrok beantwoordde u enkel door het opgeven van de kleuren waar u beiden van hield (zie gehoorverslag CGVS p.11), terwijl u beweerde dat u met haar een relatie had van 2002 tot 2010. Na een acht-jaar lange relatie mag er toch verwacht worden dat u dit meisje in meer uitgebreide bewoordingen kan beschrijven en aangeven wat u zo in haar aantrok. Bij het natrekken van uw persoonlijke gegevens tijdens het gehoor werd u gevraagd of u ooit verloofd bent geweest (zie gehoorverslag CGVS p.4). Het is bevreemdend dat u zonder meer nee antwoordde en helemaal niet de naam van uw vriendin, met wie u bent gevlucht, vermeldde en die u, ondanks alle oppositie van haar familie, van plan was te huwen. Tevens roept ook uw woordgebruik tijdens het gehoor enkele bedenkingen op: u spreekt steeds over "het meisje", "de familie van het meisje" en gebruikt zelden haar naam. U was evenmin in staat haar precieze adres op te geven, terwijl u beweerde naar haar dorp te gaan om haar op te zoeken en haar brieven te sturen (zie gehoorverslag CGVS p.9 en 11). U had ook veel moeite om het leeftijdsverschil tussen u beiden aan te geven terwijl u verklaarde jarenlang verkering met haar te hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS p.15).

Bovendien zijn uw verklaringen over de omstandigheden waarin u uw vriendin ontmoette niet aannemelijk. Na uw schoolperiode zou u uw vriendin hebben ontmoet bij haar vriendin die in dezelfde wijk als u woonde. U beweerde dat die ontmoetingen eens per week plaatsvonden en dit gedurende verschillende jaren. U beweert zes, zeven jaren, tot in 2006, 2007 (zie gehoorverslag CGVS p. 11-12), terwijl u het begin van uw relatie situeert in 2002, wat vier, hooguit vijf jaar betekent. Op de

vraag of die vriendin jullie zomaar gedurende verschillende jaren bij haar thuis kon ontvangen, antwoordde u dat die vriendin maar een kleine familie had en ze veel alleen thuis was (zie gehoorverslag CGVS p.15). Wat er ook van zij, het is weinig aannemelijk, gezien de Pakistaanse context, dat u elkaar gedurende jaren op een dergelijke manier zou kunnen ontmoeten zonder dat die vriendin daar enig probleem van zou ondervinden. Bovendien kent u de volledige naam van die vriendin die jarenlang uw belangrijkste medeplichtige en hulp is geweest niet (zie gehoorverslag CGVS p.15). Verder raken uw verklaringen kant noch wal wanneer u het hebt over uw ontmoetingen na het ontdekken van uw relatie. Enerzijds verklaart u dat die ontmoetingen een einde namen nadat de familie van S. uw relatie had ontdekt, een gebeuren dat u situeert in 2007 (zie gehoorverslag CGVS p. 12), en anderzijds beweert u dan weer dat u er in 2009 in slaagde een vluchtplan met uw vriendin uit te werken. Bovendien zou u ondanks de moeilijkheden met de familie van uw vriendin naar haar dorp trekken om haar te ontmoeten. U zou dat ook 's nachts doen en op een nacht zou u door de broer van uw vriendin en zijn vrienden zijn aangevallen en mishandeld (zie gehoorverslag CGVS p.9). Het is weinig aannemelijk dat u uw vriendin op die momenten zou kunnen ontmoeten, terwijl u anderzijds verklaarde dat ze niet meer naar buiten mocht (zie gehoorverslag CGVS p.14). Bovendien zijn uw verklaringen over de omstandigheden waarin u het vluchtplan voorbereidde en uitvoerde ontoereikend (gehoorverslag CGVS p. 10 en 15). U bent niet in staat de datum van die vlucht te preciseren, terwijl dit toch een cruciaal moment betreft. Gezien de problemen die u sinds het ontdekken van de relatie met S. 's familie beweert te hebben, vraagt de uitwerking van een dergelijk plan de nodige voorbereiding en afspraken en mag er van u verwacht worden dat u daar duidelijke informatie kunt over geven. Dit is niet het geval. Bovendien kunt u evenmin aangeven wanneer uw familie precies de toestemming voor uw relatie aan S. 's familie heeft gevraagd. De herhaalde moeilijkheden, intimidaties en agressies van de broer van uw vriendin en diens vrienden die hierop volgden kunt u onvoldoende situeren en uw verklaringen hierover zijn vaag en onduidelijk (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Uw beweringen dat die broer politiemannen inhuurde om u lastig te vallen houden geen steek. Vooreerst verklaarde u in het begin van het gehoor dat die problemen met de politie in burger zich twee, drie jaar voor uw vertrek situeerden, terwijl u nadien verklaarde dat de problemen met die politiemannen in burger zich vooral in 2009 hebben voorgedaan, terwijl u vervolgens stelt dat u zich niet meer kan herinneren wanneer ze u voor het laatst lastig hebben gevallen (gehoorverslag CGVS p. 4, 9 en 16). Uw verklaringen over de manier waarop de familie van uw vriendin uw verblijfplaats in Islamabad zou hebben achterhaald overtuigen evenmin. Uw beweringen dat de familie van uw vriendin een permanente check-up van alle in-en uitgaande telefoongesprekken van uw familie zou organiseren om u op het spoor te komen zijn vergezocht en ongeloofwaardig (zie gehoorverslag CGVS p. 10 en 16). Deze tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen tasten de geloofwaardigheid van de feiten die aan de basis van uw asielrelaas liggen nog verder aan.

Voorts dient nog te worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende de dood van uw vriendin en het tijdstip van de moord niet eensluidend en hoogst onduidelijk zijn. In de CGVS vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie Vragenlijst CGVS p.2) verklaarde u dat uw vriendin begin 2010 door haar familie werd vermoord. Tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal zei u dat u niet wist wat er met uw vriendin was gebeurd, maar dat uw vader een telefoon kreeg met het bericht dat ze was gedood. U stelt dat u geen bewijs hebt van de moord, maar vermoedt dat uw vriendin dood is omdat haar familie agressieve mensen zijn (zie gehoorverslag p. 12 en 13). Bovendien komt u ook terug op het tijdstip van de moord. Eerst situeerde u de vlucht met uw vriendin eind 2009 en haar de dood begin 2010 om later te stellen dat het bericht van haar dood pas een maand voor uw vertrek viel. Vermits u uw vertrek in de maand mei 2010 situeert (zie gehoorverslag CGVS p. 6 en 13), zou dit dan in april 2010 zijn. Na confrontatie met die tegenstrijdigheden beweert u een fout te hebben gemaakt bij DVZ. Dit is echter geen afdoende uitleg aangezien de Vragenlijst van de CGVS, ingevuld op 6 juli 2010, u werd voorgelezen in het urdu en u die hebt ondertekend.

Uw beweringen dat u niet kon rekenen op de bescherming van uw eigen autoriteiten benadrukken verder de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er is geen enkele reden om aan te nemen waarom u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming in eigen land. Zoals hierboven aangehaald hebt u geen vrees voor de autoriteiten van uw land. Uw bewering dat u geen bescherming kan krijgen omdat de familie van uw vriendin invloedrijk is en in de politiek zit hebt u niet onderbouwd en zijn bovendien niet waarachtig. U geeft de namen op van enkele invloedrijke politici die tot de familie van uw vriendin zouden behoren, maar bent niet in staat hun functie of verblijfplaats toe te lichten. Verder verklaart u eerst dat ze in hetzelfde huis van uw vriendin wonen om hierop later terug te komen en te verklaren dat die familie veel huizen heeft en u de adressen van die invloedrijke familieleden niet kent (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Uw argumenten dienaangaande zijn dus niet afdoend. Voorts dient hierover te worden opgemerkt dat uw beweringen dat de politie uw klacht na de agressie van eind 2008

niet wilde registreren omdat u geen ooggetuigen had evenmin aannemelijk zijn. Zelfs indien dit het geval was, kon u die houding ook bij de hogere autoriteiten aanklagen. Ook in Islamabad hebt u nagelaten om de politie in te schakelen. U verklaringen dat dit toch niets uithaalde en ze u zouden arresteren stoelen nergens op vermits u al eerder stelde dat er nergens enig misdrijf tegen u geregistreerd staat en u eventueel een "character certificaat" zou kunnen voorleggen. Verder beweert u ook dat uw ouders een keer naar de politie zijn gegaan, maar dat die hen toch niet wilden helpen en dat ze nadien geen verdere acties hebben ondernomen. Er moet worden opgemerkt dat het precies de bedoeling van het indienen van een klacht is om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van alle feiten in een zaak kunnen zij vanzelfsprekend ook niet optimaal optreden. Internationale bescherming kan bovendien pas worden toegekend wanneer blijkt dat alle redelijke mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming in eigen land zijn uitgeput, hetgeen u geenszins hebt gedaan. De door u opgeworpen elementen om naar aanleiding van uw problemen met de familie van S. geen beroep te doen op de hulp/bescherming van de Pakistaanse autoriteiten, volstaan dan ook niet. Aan dit alles kan nog worden toegevoegd dat u evenmin hebt geprobeerd juridisch advies van een advocaat in te roepen of beroep te doen op een mensenrechtenorganisatie betreffende de problemen rond uw relatie met S. (zie gehoorverslag CGVS p.13 en 14).

Gelet op bovenstaande vaststellingen en de vele vage en onduidelijke verklaringen waarmee uw asielrelaas is doorspekt, kan geen enkel geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen met de familie van S. en het gebrek aan bescherming door de autoriteiten van uw land van herkomst. Bovendien is deze vrees een lokaal probleem en ondermijnen de verklaringen over de acties ondernomen door de familie van uw vriendin om u op te sporen (systematische telefoon tap) nog verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Dat de familie u overal kan vinden door het plaatsen van uw foto in de krant is een loze bewering en louter hypothetisch. Er moet verder worden vastgesteld dat u wel degelijk over een vestigingsalternatief beschikt binnen Pakistan. U stelde dat uw zus u onderdak kon bieden in Karachi. Verder bezit uw vader een huis in Lahore waar ook familieleden wonen. Bovendien verklaart u dat uw familie nu al een jaar zonder problemen in Rawalpindi woont (zie gehoorverslag CGVS p. 9,16 en 17). In de hypothese dat er toch nog enig geloof aan uw asielrelaas kan worden gehecht, quod non, hebt dus wel degelijk een netwerk waarop u kan terugvallen zodat redelijkerwijze van u mag verwacht dat u zich elders in Pakistan kan vestigen alvorens internationale bescherming aan te vragen.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde identiteitskaart kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De kopie die zich in het administratief dossier bevindt is louter een begin van bewijs van uw identiteit en nationaliteit. Hieraan wordt echter niet getwijfeld.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat- generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat- generaal beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan. De informatie waarop het Commissariaat- generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Op 22 mei 2012 wordt door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) genomen. Deze beslissing die de tweede bestreden beslissing vormt wordt op dezelfde dag ter kennis gebracht van de verzoekende partij en luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de genaamde Mohammed Tayyab

*geboren te Mandi Bahauddin , op (in) 26.10.1984 van nationaliteit : Pakistan
het bevel gegeven het grondgebied te verlaten..*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 09/05/2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval Van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk Zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de: wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de gegrondheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen

2.1. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Verzoeker wijst op de corruptie bij de Pakistaanse politie en voegt te dien einde recente berichten toe aan zijn verzoekschrift om zijn stelling te onderbouwen. Verzoeker wijst er voorts op dat de familie van S. een machtige familie is dat hij steeds bedreigd werd door de politie wanneer zij geen uniform aan hadden. Waar verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou verklaard hebben dat zijn vriendin begin 2010 vermoord zou zijn en hij bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat dit april of mei 2010 geweest zou zijn benadrukt hij dat het verhoor op Dienst Vreemdelingenzaken slechts een samenvatting is. Bijgevolg heeft hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat de moord begin 2010 gebeurde en vervolgens bij het Commissariaat-generaal gespecificeerd dat hij met 'begin' 2010, april of mei 2010 bedoelde. De familie van verzoeker woont nu in Rawalpindi. Het feit dat zij naar ergens anders verhuisd zijn betekent dat de feiten ernstig genoeg waren. Verzoeker heeft dit zo verklaard doch het Commissariaat-generaal heeft hier geen rekening mee gehouden.

Verzoeker geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over artikel 48/4, §2, betoogt dat het voor hem niet duidelijk is waarom hem het statuut werd geweigerd en is dit ook niet op te maken uit de bestreden beslissing zodat de rechten van verdediging zijn geschonden. Verzoeker voegt een rapport van de *Human Rights Commission* in Pakistan toe evenals de nota *Subject Related Briefing Pakistan* en wijst op de gevaarlijke veiligheidssituatie in het hele land.

2.2. Verzoeker verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees vermoord te worden door de familie van S. met wie hij een verboden relatie had. De bestreden beslissing wijst verzoekers asielaanvraag af op grond van de vaststelling dat (i) een aantal elementen met betrekking tot de door verzoeker uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheden van de omstandigheden van zijn vertrek uit Pakistan en zijn asielrelaas in ernstige mate ondermijnen, (ii) verzoekers verklaringen erop wijzen dat hij geen vrees koestert ten aanzien van zijn nationale overheden, (iii) er ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij verzoekers verklaringen over zijn relatie met S. C., (iii) verzoekers vrees, in de mate er nog enig geloof kan worden aan gehecht, een lokaal probleem betreft waardoor van hem kan verwacht wordend dat hij zich elders in Pakistan kan vestigen alvorens internationale bescherming te vragen, (iv) verzoeker niet afkomstig is uit de grensregio met Afghanistan dat geregeld geteisterd wordt door een gewapend conflict tussen extremisten en het Pakistaanse leger.

2.3. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift volledig voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal oordeelde terecht dat aan de relatie die verzoeker beweert te hebben met S. en die tevens de kern van zijn asielrelaas uitmaakt ernstig kan getwijfeld worden. Verzoeker legt vooreerst geen begin van bewijs neer van het bestaan van deze relatie. Van verzoeker die beweerde gedurende acht jaar een relatie met S. gehad te hebben mag verwacht wordend dat hij minstens enkele foto's, brieven e.a. zou kunnen neerleggen. Ook weet hij maar weinig concrete informatie over S. te geven en zijn de verklaringen over zijn ontmoetingen met zijn vriendin binnen de Pakistaanse context niet aannemelijk. Verzoeker verklaarde immers S. gedurende ettelijke jaren enkele keren per week te

ontmoeten bij een vriendin zonder dat deze daar ooit enig probleem van zou hebben ondervonden. Dat verzoeker dan bovendien de volledige naam van deze vriendin, die gedurende jaren zijn voornaamste medeplichtige en hulp was, niet kan geven maakt het nog onwaarschijnlijker. Verzoekers verklaringen over de omstandigheden waarin hij een vluchtplan uitwerkte en uitvoerde zijn evenmin aannemelijk; verzoeker blijkt immers niet in staat de datum van de vlucht te kunnen preciseren. Deze motieven worden door verzoeker geenszins weerlegd en blijven derhalve onverminderd overeind.

Ook verzoekers verklaringen omtrent zijn reisweg worden in het verzoekschrift op geen enkele wijze weerlegd noch wordt hiervoor een aannemelijke verklaring gegeven. Niet enkel legt verzoeker ongeloofwaardige verklaringen af over zijn reisweg, het is immers niet aannemelijk dat hij bij aankomst in Parijs nooit enige controle zou hebben ondergaan, hij legt bovendien geen begin van bewijs neer over zijn reisweg. Hij toont niet aan wanneer hij zijn land verlaten heeft noch wanneer hij in België is aangekomen. Hij verklaarde met het vliegtuig gereisd te hebben vanuit Pakistan over Dubai naar Parijs. Hij moet bijgevolg in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken wanneer en waar in Europa hij is aangekomen. Hij legt echter geen enkel stuk neer ter staving van zijn reisweg, deze vaststelling houdt een negatieve indicatie met betrekking tot het asielrelaas in. Bovendien is het niet geloofwaardig dat verzoeker helemaal niet op de hoogte is van de identiteit en de inhoud van de beweerdde valse documenten die hij tijdens zijn reis naar België gebruikte. Van een persoon die uit ernstige vrees zijn land verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij minimaal op dit punt is geïnformeerd om op de strikte grenscontroles voorbereid te zijn. Terecht kon de commissaris-generaal hieruit besluiten dat deze vaststellingen het vermoeden voedt dat verzoeker met zijn eigen paspoort gereisd heeft, dit bewust achterhoudt voor de Belgische overheden om op deze wijze bepaalde informatie te kunnen achterhouden. Ook dit motief wordt op geen enkele wijze weerlegd door verzoeker.

Om deze redenen kan er dan ook niet langer geloof gehecht worden aan verzoekers verklaringen zijn land te hebben verlaten uit vrees voor vervolging of omwille van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat hij uit de bestreden beslissing niet kan opmaken om welke redenen hem het statuut van subsidiaire beschermde wordt geweigerd. Uit de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat de verwerende partij erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Met recht stelt zij dat uit informatie (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Verzoeker die afkomstig is uit de oostelijk gelegen provincie Punjab brengt geen elementen bij waaruit zou blijken dat de situatie in Mandi Bahuddin (Punjab) van dien aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing naar algemene rapporten (rapport van de *Human Rights Commission*, de nota *Subject Related Briefing Pakistan* en de berichten over corruptie bij de Pakistaanse politie) volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues)

3.1. Verzoeker beperkt zich ertoe in zijn verzoekschrift te stellen: *“Dat het bevel tevens dient vernietigd te worden minstens geschorst!”*

3.2. Op grond van artikel 36/69, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient het verzoekschrift

onder meer een uiteenzetting van de feiten en de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Onder middel in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS, 17 december 2004, nr. 138.590, RvS, 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS, 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Verzoeker blijft in zijn verzoekschrift manifest in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel tegen de bestreden beslissing aan te brengen. Het beroep in zover het gericht is tegen de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker - wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER